

Свѣщенникъ сѧ непада сѧ такавѧ дрѣхѧ да влазѧ въ Божест. Слѣжежѧ, и нѣкои си обадиухѧ Г-мѧ Генадію — това и азѧ видахѧ, рече Патріархѧ-тѧ, какѧ-то казвате. По свѣршеніе-то на слѣжежѧ-тѧ, отвиква го въ сѧсѣдохранителницѧ-тѧ и начеи да мѧ дѧма: не ти сѧ пада, брате да сѧ трѣхвишь сѧ такѧвѧ дрѣхѧ, що приличѧ на едного цара, а не на Свѣщенника; тогава Св. Маркѧнѧ припадна сѧ смиреніе и, като поиска отѧ Патріарха прошкѧ, приказа мѧ, че той никога прѣзѧ живота си не сѧ е облачалъ въ хѣбавы и скѧпы дрѣхы. — Какѧ, отговори Патріархѧ-тѧ, ни всичкома видахѧме; защо крѧешь? Послѣ мѧ каза да стане на кракы и, като издигнахѧ фелона, видахѧ, че е голъ. Тогава блаженный, испытанѧ отѧ Патріарха, обади слѣчкѧ-тѧ, и всички-тѣ, слисани прославихѧ Бога, кой-то дава на свои-тѣ любимци такѧвѧ потайнѧ благодать. До толкозѧ бѣше привикнѧлъ да търпи оскѣднѧсть, и да непричита имота, що-то много пѣти, измокренѧ отѧ дѧжда, нѣмаше двойна дрѣхѧ за да сѧ прѣоблѣче, нѧ запрѧнѧ въ стѧжѧ-тѧ си, наказѧваше